

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

11. april 2017

Besvarelse af spørgsmål 84 ad L 121 stillet af udvalget den 31. marts 2017 efter ønske fra udvalget.

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for kommunernes og eventuelle andre myndigheders tilsynsforpligtelse i forhold til at påse, om reglerne for virksomheders placeringer i landzone overholdes. Ministeren bedes i forlængelse heraf redegøre, hvilken betydning en mangelfuld tilsynsforpligtelse har for ejernes retsstilling, hvis virksomheden har været beliggende i landzone i mange år uden den fornødne landzonetilladelse, herunder virksomhedens mulighed for evt. at vinde hævvd på beliggenheden i landzone.

Tlf. 33 92 33 50
Fax. 33 12 37 78
CVR-nr. 10092485
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

Som udgangspunkt påhviler der grundejeren et ansvar for at kende de regler, der gælder for ejendommen, og at sikre sig, at de fornødne tilladelser til et projekt indhentes.

Efter planlovens § 51, stk. 1, er det kommunalbestyrelsen, der påser overholdelsen af planloven og de regler, der er fastsat med hjemmel i loven. Kommunalbestyrelsen skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, med mindre forholdet har underordnet betydning.

Tilsynspligten indtræder, når kommunen får kendskab til et muligt ulovligt forhold, uanset hvordan kommunen får kendskab til det. Planloven indeholder ikke regler om, at kommunen har pligt til at føre regelmæssigt opspøgende tilsyn. Det er kommunalbestyrelsen, der bestemmer tilsynets tilrettelæggelse og omfang. Tilsynsmyndigheden har således ikke pligt til løbende ved eftersyn ”i marken” at undersøge, om reglerne bliver overholdt.

Kommunen har som tilsynsmyndighed pligt til at reagere på et ulovligt forhold, men der er ikke i loven fastsat frister for, hvornår en kommune skal have truffet afgørelse om lovliggørelse. Retten til at kræve lovliggørelse kan imidlertid fortabes efter en vis tid på grund af passivitet.

Spørgsmålet om, hvorvidt der er indtrådt passivitet, afhænger af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Ved bedømmelsen af, om kommunen

har fortabt retten til at kræve lovliggørelse, må der efter nævnspraksis, foruden den forløbne tid, generelt lægges vægt på, om ejeren af ejendommen har haft grund til at tro, at kommunens tavshed i forhold til en konstateret ulovlighed er en form for accept af det ulovlige forhold, og om det må anses for at være kommunens ansvar og risiko, at kravet om lovliggørelse ikke er blevet rejst på et tidligere tidspunkt.

Også den omstændighed, at et ulovligt forhold har bestået i meget lang tid, kan føre til, at forholdet nu må anses for lovligt, uanset om kommunen har haft kendskab hertil eller ej. Der er heller ikke i disse situationer en generel grænse for tidsrummets længde. Efter nævnspraksis afhænger det af dels en konkret vurdering af karakteren af den ulovlige indretning, dels en afvejning af den almene interesse i lovliggørelse over for hensynet til ejendommens ejer. Denne praksis hviler på et almindeligt hensyn til berettigede forventninger, hvorefter ejendommens ejer normalt, når der er gået meget lang tid, vil have indrettet sig i tillid til, at bestående indretninger på grunden, som ikke er blevet påtalt fra nogen side, anses for lovlige.

Med venlig hilsen

Brian Mikkelsen